

משלוח מנות מן השמים

קרני השמש האחרונות התפזרו והערב ירד על ברדיטשוב העיר. היה זה תענית אסתר והיהודים החלו נאספים בבית הכנסת לשמע את קריאת המגלה. בית הכנסת נתמלא חיש מהר מפה לפה. מלמעלה, בעזרת הנשים, התאספו הנשים והבנות כדי לשמע את מגלת אסתר.

בעוד הקהל עומד להתחיל בתפלה, נגש השמש אל הרבי, רבי לוי יצחק, ולחש משהו על אזניו. הרבי קם מפסאו ויצא מבית הכנסת. כלם קמו לכבודו והסתכלו בהשתוממות על דמותו האצילה שנגעלה בפתח הדלת.

רבי לוי יצחק נכנס ללשכתו שהיתה סמוכה לבית הכנסת, שם חפתה לו אשה וביתה תרנגול. היא לא היתה בטוחה בכשרותו של העוף, ורעדה לעצם המחשבה שהרב עלול להטריף את התרנגול שהשיגה לחג בדי עמל. "רבי" – אמרה האשה בקול בוכים – "רבי, אוי ואבוי לי! שאלה יש לי... רבי".

הסתכל רבי לוי יצחק על התרנגול, חשב כמה רגעים ואמר: "התרנגול אינו פשר ואסור לאכל אותו".

האשה הביטה על רבי לוי יצחק אובדת עצות. "רבי!" – היא צוחה בקולי-קולות – "רבי, בפרוטותי האחרונות קניתי תרנגול זה. בעלי חלוש וחולה וחשבתני שקצת מרק עוף ישיב את נפשו. גם הילדים רצו כבר לאכל קצת מרק טעים. והנה, אוי, שד ושב, נטרף התרנגול שלי. אוי וי, מה אעשה עכשו?"

כך בכתה האשה ויללה ופכרה את אצבעות ידיה, ממש רחמנות היה להסתכל עליה. "אל דאגה, בתי" – נסה הרבי להרגיע את האשה מרת הנפש – "השם יתברך עוזר תמיד לכלם, הוא יעזר גם לך". רבי לוי יצחק שאלה לשמה ולכתובתה ושלחה לשמע את קריאת המגלה.

הוא בעצמו לא חזר לבית הכנסת, אלא לבש את מעילו ויצא לרחוב. בצעדים מהירים הוא הלך... הביתה.

בבואו הביתה, הוציא רבי לוי יצחק מפה לבנה ושם בה חלות, לחם, אזני המן ופרות שונים. איש מלבדו לא היה בבית ורבי לוי יצחק חפש וחפש עד שמצא סיר עם עוף מבשיל וצלחת עם "געפילטע פיש" – דג ממלא. הוא לקח מכל הבא ליד ושם במפה הלבנה.

משפילה את מלאכתו והמפה היתה כבר מלאה "דברים טובים" למכביר, הוא קשר אותה היטב, לקחה ויצא לדרכו.

הפעם הלך רבי לוי יצחק לביתה של האשה העניה. משמצא את בית האשה ונכנס פנימה, הגיע לאזניו קול חלוש שבקע מחדרון קטן: "זו את, בילה? מה היה עם

הַשְּׂאֵלָהּ! ...? "פּוּרִים שְׂמַח! פּוּרִים שְׂמַח!" הַשֵּׁיב רַבִּי לְוִי יִצְחָק לְבַעַל הַקּוֹל הָאֱלֹמוּנִי – "הִנֵּה, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שָׁלַח לָכֶם מְשֻׁלּוּחַ מְנוֹת! אֲכָלוּ וְשָׂתוּ בְּשִׂמְחָה".

אַחַר שֶׁהוֹצִיא הַכֹּל מֵהַמַּפָּה וְסִדֵּר עַל הַשֻּׁלְחָן, הִלְךְ רַבִּי לְוִי יִצְחָק בְּצַעֲדִים מְאֻשָּׁשִׁים שְׂמַח וְטוֹב לֵבב לְבֵית הַכְּנֻסֶת לְקַרְיַאת הַמְּגִלָּה.

וְאָכוּ, הוּא הִגִּיעַ בְּזִמְנוֹ. הַצְּבוּר בְּבֵית הַכְּנֻסֶת חָפָה בְּחֹסֶר סְבֻלָּנוֹת וְלֹא יָדַע לָאֵן נַעֲלֵם פְּתָאוּם רַבִּי לְוִי יִצְחָק. הֵם רָצוּ גַם לְגַמֵּר אֶת הַצּוּם, לְלַקֵּת הַבֵּיתָה וְלֶאֱכֹל מִשָּׁהוּ: אֵין זֶה מְצֻנָּה לְהַאַרִיךְ אֶת הַצּוּם לִפְנֵי פּוּרִים.

מִשְׁנֻכָּנֵס רַבִּי לְוִי יִצְחָק, הִתְחִילוּ מֵיָד לְהִתְפַּלֵּל עַרְבִית. כְּמִנְהַגוֹ מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה קָרָא רַבִּי לְוִי יִצְחָק בְּעֻצְמוֹ אֶת הַמְּגִלָּה. שְׁנַיִם רַבּוֹת לְאַחַר מִכּוֹן סִפְרוֹ הָאֲנָשִׁים כִּי בְּאוֹתָהּ שָׁנָה הֵיטָה קְרִיאת הַמְּגִלָּה מִיַּחְדָּת בְּמִינָהּ. תֵּאָר פְּנֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל רַבִּי לְוִי יִצְחָק הָאִיר בְּאוֹר מִיַּחַד, אוֹר פְּנִימִי הַנוֹבֵעַ מִפְּנִימִיּוֹת הַלֵּב.

כְּאִשֶּׁר הִרְבֵּית הִגִּיעָה הַבֵּיתָה מִבֵּית הַכְּנֻסֶת, חִכְתָּה לָהּ בְּבֵית הַפְּתֻעָה גְּדוּלָּה. הִיא נִגְשָׁה לְמִטְבַּח כְּדֵי לְהַכִּין אֶת הַסְּעוּדָה, וְיָמָה גְּדוּלָּה הֵיטָה הַשְּׂתוּמָמוֹתָה כְּאִשֶּׁר שׁוֹם דָּבָר לֹא נִמְצָא בְּמִקּוֹם. לֹא בֶּשֶׂר, לֹא דָגִים, לֹא חֲלוֹת. כְּלוּם. אֲפֹלוּ אֲזַנֵּי הַפֶּן הַטְּרִיּוֹת נַעֲלְמוּ וְאִינָם.

אוֹבְדַת עֲצוֹת הִיא נִכְנָסָה אֶל חֲדָרוֹ שֶׁל הַרְבִּי, אוֹלָם בְּרֵאוּתָהּ אֶת פְּנֵי הַקּוֹרְנֹת, הַבֵּינָה מֵיָד מִי "סָחַב" אֶת הַדְּבָרִים וְיִצְאָה חֶרֶשׁ מִן הַחֶדֶר. הִיא כְּבָר תִּשְׁתַּדֵּל לְסִדֵּר אַרְיָחָה כְּלִשְׁהֵי מִן הַשִּׁירִים שְׁנוֹתָרוּ...

הִיְהוּדִיָּה הַעֲנִיָּה סִפְרָה לְחִבְרוּתֶיהָ אֶת דְּבַר הַפֶּלֶא שֶׁל מְשֻׁלּוּחַ מְנוֹת מִן הַשָּׁמַיִם: בְּנֻדְאֵי הָיָה זֶה אֱלֵיָהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב, שֶׁהֵבִיא לָהּ מְנוֹת יְפוֹת כְּאֵלוּ, אֲמָרָה לְכָלוּ. אֵדָּ? הַיְהוּדִי בְּרִדִּי צִיב הַבֵּינוּ כִּי רַבָּם מֵלֵא הַפַּעַם אֶת מְקוֹמוֹ שֶׁל אֱלֵיָהוּ הַנְּבִיא, שְׁלַחוּ מְשֻׁלּוּחֵי מְנוֹת לְרַבִּי לְוִי יִצְחָק בְּיַד רְחֻבָּהּ. מוֹבָן מֵאֵלָיו כִּי הֵם לֹא שָׁכְחוּ גַם אֶת הַעֲנִיָּה, יִלְדִּיָּהּ וּבַעֲלָהּ הַחוּלָּה.

פּוּרִים כְּזֶה שְׂמַח, לֹא הָיָה בְּבְרִדִּי צִיב זִמְנוֹ רַב.

מַעֲבָד עַל-פִּי הַסֵּפֶר "חֲגֵי יִשְׂרָאֵל וּמוֹעֲדָיו" בְּהוֹצָאת קַה"ת.

1. מִדּוּעַ חֲשִׁשָׁה הָאִשָּׁה לְשָׂאֵל אֶת הַרַב שְׂאֵלָה עַל הָעוֹף? הוֹכִיחוּ מֵהַסֵּפֶר.

2. מָה עָשָׂה רַבִּי לְוִי יִצְחָק בְּמֵאֲכָלִים שֶׁלְקַח מֵהַבֵּיתָה?

3. כִּיצַד הִרְגִישָׁה הַרְבֵּנִית כְּשֶׁרָאָתָה שֶׁהַבֵּיתָה רִיק מֵהַמְּאֲכָלִים שֶׁהִכִּינָה?

אֲחִיהֶיךָ • לְמִדָּה • הַתְּשׁוּרָה • טוֹפִיל • יוֹד • דַּלְבָּאִים נוֹסִפִים בַּמִּסְפָּר בַּמִּסְפָּר שׁוֹלְנוֹ: |||@achiluyachad.com • אֲחִיהֶיךָ-הַמִּסְפָּר הַרֹב תַּחֲמוּם לְהַצְלוֹת הַיָּד

4. איזה תכונה מביין התכונות יכולה להתאים ביותר לרבי לוי יצחק?

קמצו רחמן פזרו שמח

5. בפסקה חמש כתוב "אובדת עצות" פרוש המלים הוא:

א. אינה יודעת מה לעשות כדי לפתור בעיה או קשי.

ב. נאבד

ג. חושבת מחשבות

ד. שמחה מאוד

6. מהו המקור לספור? צטטו.

בהצלחה!

